

hare gedachten waren gebleven; en 's avonds als de maan scheen, was ze menigmaal zoek: ze werd dan teruggevonden in een achterkamertje boven, waar de zilveren stralen zoo helder binnenvielen: het helderst van 't gansche huis. Ze was voortdurend in angst dat iemand Constants naam zou noemen, want ze wist dat ze dan een kleur zou krijgen; en ze was allerakeligst straks tegen 't najaar toen de stormen opstaken: toen rilde en beefde ze. Ze kon zich niet begrijpen dat iemand van de huisgenooten dan nog kon lachen of vroolijk zijn, terwijl Constant misschien op zoo'n oogenblik in levensgevaar was! Eindelijk kwam er tijding. Constants moeder kwam een visite maken en van hem vertellen. Hij had een voorspoedige reis gehad, was goed aangekomen, en had héél veel gezien. Den volgenden dag kwam zijn zuster Henriëtte; er was óók een briefje voor haar ingesloten geweest; dit moest zij haar heel ongemerkt geven.

Bettemie las het met een kloppend hart, en bloosde bij elke verliefde ontboezeming. Hij schreef dat 't goed was dat hij zoo'n drukken dienst had, en dat hij zooveel nieuws zag, anders zou hij het heusch niet zonder haar kunnen uithouden. Ze borg haar kostbaren schat zorgvuldig in haar zak: voornaam en groot als ze zich voelde, omdat ze een heuschen minnebrief gekregen had, en tegelijk doodsbang dat ze haar geheim verraden zou. Met een vergoelijkend schouderophalen voldeed zij aan het bevel der oude dienstbode, die kwam zeggen, dat het tijd was om naar bed te gaan; 't goeie mensch wist ook niet wie ze voorhad: ze was immers zoo goed als geëngageerd!....

Ze zocht telkens naar een nieuw plekje om nòg eens ongestoord te kunnen lezen. En dan.... ze moest den brief ook nog beantwoorden!.... Een minnebrief krijgen was al een heel ding, maar den eersten keer terugschrijven!.... Dit stond vast: het moest door een list geschieden. De liefde is vindingrijk: zij zou er een bedenken!

Zij wendde hevige hoofdpijn voor op een Zondagmorgen, toen natuurlijk het heele gezin naar de kerk zou gaan. Ze trok zich in het boven-achterkamertje terug, met Constants brief, en de mooiste velletjes papier, die zij bezat. Eerst was het een punt van ernstige overweging of een velletje met een rozenknopje of een met 'n vergeet-mij-niet het meest geschikt was; toen kwam de groote moeielijkheid: wàt zou ze schrijven, en hoe zou ze beginnen? Wat zou ze er boven zetten?.... Ze neemt eindelijk een kloek besluit, en begint: Lieve Constant!

O ramp!....

Ze had buiten haar steil rechtzinnigen vader gerekend; er preekte dien Zondagmorgen geen enkele dominee zuiver genoeg in de leer om door hem aangehoord te worden. De deur ging eensklaps open; en wie stond daar vóór haar?.... Papa!.... — Hoe, Bettemietje?.... Uit de kerk gebleven om hoofdpijn, en je zit hier te schrijven?!.... Haar vader ging naar de oude boekenkast, die een deel van een der wanden bedekte, en nam er een stichtelijk boek uit, gelijk zijn gewoonte was als hij een enkele maal de samenkomsten der Gemeente niet bijwoonde. Zij was zoo geschrikt dat ze nauw wist